

STÍNY POVSTÁVAJÍ

M A D E L E I N E R O U X

FANTOM
2021 PRINT

World of Warcraft: Shadows Rising is a work of fiction. Names, places, and incidents either are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Del Rey is a registered trademark and the Circle colophon is a trademark of Penguin Random House LLC.

Warcraft, World of Warcraft, and Blizzard Entertainment are trademarks and/or registered trademarks of Blizzard Entertainment, Inc., in the US and/or other countries. All other trademark references herein are the properties of their respective owners.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2020 by Blizzard Entertainment, Inc.

All rights reserved.

Translation Tomáš Kratochvíl

ISBN 978-80-7594-090-2

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

PROLOG

Westfall

Anduin Wrynn se hnal zdevastovanou krajinou Westfallu, jako by měl v patách tisícovku vřeštících služebníků Prázdnoty*. Z nebes nad ním duněly hromy a rozbíjely se o zem pod kopyty Anduinova koně. Nepronásledoval ho nikdo, jen jeho věrný přítel a mistr špeh**, ale na tom nezáleželo. Na paty se mu lepila temnota a on udělá cokoliv, aby jí unikl.

Aspoň na okamžik. Aspoň na *kratičký* okamžik.

„Sire! Sire! Ztraceně, takhle můj kůň ztratí podkovu!“ křičel Mathias Shaw přes dunění nad hlavou a dusot pod nohama.

Anduin ho ignoroval. Mlaskl a pobídl Ctihodného*** ostruhami. Rychleji, rychleji, rychleji. Nesměl zpomalit. Za žádnou cenu.

* Prázdnota: the Void

** mistr špeh: spymaster

*** Ctihodný: Reverence

V dálce se z nízkých kopců a polí zdvíhaly trosky věže a energie v podobě krystalického hrotu. Wrynn nedokázal odtrhnout oči od houstnoucích mraků, které se valily čím dál blíže a vrhaly stín na celou zem. Vzpomněl si, že se mu zdálo nemožné, aby se Westfall tak drasticky změnil. Jenže Kataklyzma zuřilo bez ohledu na mladíkovu nostalgii. A přesto mu spíš připadalo, jako by někdo změnil jeho dětství, jeho hluboko zakořeněné vzpomínky. Byl tehdy ještě životem neošlehaný chlapec. Teď se cítil zocelený jako meč. Ten nezkušený kluk si myslel, že se některé věci nemění. Teď už ale věděl, že taková představa je dětinská. Nic není neměnné. Každé město se může rozpadnout a nepřátelé se můžou stát spojenci, dokonce přáteli. V cynismu nebylo o nic víc moudrosti než v optimismu.

„Sire!“

Konečně se slitoval a přitáhl Ctihodnému otěže. Anduinův překrásný oř zpomalil do cvalu, a umožnil tak mistru špehovi, aby ho poklusem dohnal.

„Omlouvám se,“ povzdechl Anduin a odhrnul si vlasy z očí. „To pro tvoje staré kosti musela být krutá projížďka.“

„Neřekl jste mi, že to bude závod,“ zabručel Shaw. Byl už sice postarší a měl větrem ošlehanou tvář, ale sil a důvtipu měl pořád dost. A navzdory Anduinovu škádlení se ani nezadýchal. „Kdybyste mě varoval, nechal bych vás breky v prachu. Vaše Veličenstvo.“

„No.“ Anduin zatáhl za otěže, aby svého koně obrátil k hradbě Elwynnského lesa za jejich zády. „To si budeme muset ověřit.“

„Možná. Ale nejdřív mi řekněte, proč dnes pádíte jako šilenc. Poslední, co potřebujeme, je, aby vás kůň vyhodil ze sedla, a vy jste si zlomil váš královský vaz.“

Shaw se s ním nemazlil a mluvil hlasem drsným, jako by snídal piliny. Anduinovi však ta drsná přímost vyhovovala. Zatímco se mu většina dvora klaněla a poklonkovala, Shaw k němu byl vždycky upřímný.

Mračna se nad nimi temně stahovala a hrozila jim průtrží. Anduin ale hrozbu deště ignoroval. Seskočil ze sedla s ladností zkušeného jezdce. Ctihodný se zdál napjatý. Pohazoval hlavou a skřípěl zuby. Král k němu přistoupil zepředu, vytáhl z kapsy pár plátků jablka a nabídl je koni. Aha. Měl zkřivenou ohlávku. Nechal koně, aby mu zabořil svůj teplý měkký nos do ramene, zatímco mu ohlávku spravoval. Sám mezitím opřel čelo o skvrnu mezi očima Ctihodného.

„Víš, když jsem byl hodně malý a učil jsem se jezdit, otec mě vzal do stájí a dal mi mého prvního poníka. Mírného grošáka. Sto třicet čísel v kohoutku. Zeptal jsem se otce, proč se koně měří v kohoutku.“ Anduin se nad dávnou vzpomínkou slabě pousmál. „Uculil se na mě a řekl, že neví. Pak křikl na štolbu, jestli neví on. Nikdo nevěděl. Myslím, že štolba se úlekem pokálel. Tak zahanbeně se tvářil. Bylo mu prakticky tolik, co mně. Marvin se, myslím, jmenoval.“

Shaw byl pořád v sedle. Výraz měl teď rezervovaný. „Toho jsem neznal.“

Anduin ale věděl své. Věděl, že Shaw něco skrývá. Skoro určitě Marvina znal a Marvin nejspíš zemřel. Ať už v jedné válce, nebo druhé, orkskou sekerou, či otrávenou čepelí Opuštěného*. Možná na něj při Kataklyzmatu spadl vlastní dům a pohltila ho zem.

Anduin odsunul tu hořkou myšlenku stranou. „Byl

* Opuštění: Forsaken (z Warcraftu 3)

jsem v šoku. Můj otec, král Stormwindu, právě přiznal svou neznalost před sluhou. Když jsem mu to řekl, víš, co mi odpověděl?“

Shaw zavrtěl hlavou.

„Řekl, že ‚Jenom hlupák si o sobě myslí, že je odborníkem na všechno. Moudrý muž zná svoje meze a snaží se rozšiřovat si obzory.‘“

Na chvíli zavládlo ticho. Oba naslouchali bouři, která se valila přes kopce na jihu směrem k nim.

„Sloužit takovému králi nebylo zrovna snadné, ale byla to uspokojivá výzva. To se o mnohých vládcích říct nedá.“

Anduin se bolestně zaškaredil. „Au.“

„Och, sloužit vaší koruně je taky uspokojivé, jenom... je to trochu *větší* výzva,“ odpověděl Shaw s náznakem úsměvu, tím nejnevzpytatelnějším, jaký mistr špeh uměl. „Ostatně... vyhýbáte se mé otázce.“

„Ne, Shawe, já na ni odpovídal.“ Anduin volně držel otěže Ctihodného v levé ruce a pravou ukázal na les i na věže města Stormwind v mlžné dálavě za ním. „Uznávám své vlastní meze. Dnešek byl... dnešek byl...“

Anduin marně pátral po vhodném slovu. Obtížný? To nestačilo. Skličující? Úmorný?

Drtivý.

Tyrande a Malfurion uprchli k Nordrassilu a všechny jeho zprávy zůstávaly nezodpovězeny. Posel se dnes vrátil s neotevřeným dopisem. Vypadal otřeseně. A ještě se to zhoršilo, když mu Anduin přísně nakázal, aby odešel, vrátil se k Nordrassilu a zkusil to znovu. Anduin se mohl upokojoovat sebevíc, že se mu podaří trhlinu mezi lidmi a nočními elfy zacelit. Na jeho zděšení, že vůbec

vznikla, to nic neměnilo. Měli být jednotní, skálopevní. Přesto jim nemohl jejich hněv vyčítat. Kdyby za jeho vlády lehl Stormwind popelem, taky by si nebyl jistý, zda dovede snadno odpouštět. Nebo vůbec. Západně od Saldeanovy farmy se objevil oblak kouře. Výbuch, který ho doprovázel, by se dal splést s úderem hromu, nebýt následného lomozu praštícího dřeva a lidského výkřiku.

„Co to bylo?“ zamumlal Anduin. Vyrázil směrem k poprasku a kouři. Shaw ho s brbláním následoval.

„Opatrně,“ varoval starý špeh. „Mohla by to být past.“

„Tohle jsou moji lidé, má zem.“

„A vaši nepřátelé by to proti vám neváhali použít.“

Ale Anduin ve výkřicích ze stodoly vytušil bolest a nepatřil k těm, kteří nečinně přihlíží, když někdo z jejich poddaných trpí. Dorazili na širý lán. Seno tu bylo nakupené do válců vysokých jako vzrostlý muž. Slepice se při jejich příjezdu rozlétly do stran. Anduin a Shaw prošli dírou v plotě na pole. Koně uvázali k zubatým tyčkám.

„Mohlo jít o výbuch? Doufám, že se nikdo nezranil...“ Anduin přidal do kroku. Jak se se Shawem blížili, změnil se vítr a zvýšené hlasy začalo být slyšet zřetelněji a rozličněji. Krom toho je taky v krku zaštipal kouř.

Anduin ho rozháněl rukou a mžoural na pozůstatky zborcené střechy od stodoly, u které se do krve hádali tři muži. Jeden z nich, ten nejvyšší, na sobě měl sotva víc než hadry. Vlasy měl rozčuchané a špinavé a z vousů mu trčely třísky po výbuchu. Zbylí dva muži na sobě měli obyčejné podomácku šité sedlácké šaty, záplatované a poseté slámou. Tváře měli ošlehané od práce.

„Jago, ty zpropadený tupče! Říkal jsem, že se u mě ve

stodole můžeš schovat, a ne ji používat na ty svoje šílený hokusy!“

Dým se pomalu rozptyloval, a tak Anduin brzy poznal, že farmáři jsou příbuzní. Otec a syn, který tátovi jako by z oka vypadl. Měli stejně ryšavé vousy. Akorát v nich neměli stejně šedin. Starší farmář skočil po Jagovi se sevřenou pěstí a paží zdviženou.

Zarazil se, sotva zaslechl nezaměnitelný zvuk čepele vytahované z pochvy. Když se však otočil, nečelil čepeli, ale kamennému výrazu Mathiase Shawa. Meč pochvu vůbec neopustil. Aby se farmář zarazil, stačil náznak, že by mohl.

„Panstvo,“ začal jemně Anduin se zkříženými rukama, „je tu nějaký problém?“

„Jakýpak panstvo!“ zavyl farmář. „Je to všivej ochmelka, co použil mou stodolu na pálení svý zpropadený samohonky! Jen se podívejte na mou střechu! Z čeho si mám asi dovolit opravu?“ Chvilí mu trvalo, než mu došlo, na koho vlastně mluví. I tak ale udělal jen ten nejchabější úklon hlavou. Jeho syn naproti tomu zbledl jako stěna.

„Chtěl bych taky slyšet, co si o tom myslí on,“ odvětil Anduin a obrátil se k Jagovi. Ten odpověděl hlasitým odplivnutím ke královým nohám. Málem se přitom svalil a pak škytl tak hlasitě, že to museli slyšet až ve Stormwindské pevnosti. Ani pach spáleného dřeva a samohonky nedokázal zakrýt všeříkající pivem zkyslý závan jeho dechu.

„Tohle,“ zaláteřil Jago s prstem namířeným na svůj usychající chrchel. „To si vo tom myslím já. To je všechno, co mi ze světa zbylo. Mý kosti, má krev, moje

žluč. Nic..., nemám nic.“ Oči se mu na okamžik rozšířily, pak i přes umouněné tváře zrudl. „*Nic.*“

Neobratně se vrhl po Anduinovi. Do cesty se mu však postavil Shaw. Jako blesk se mistr špeh vrhl před krále se zbraní napůl tasenou a rukou pevně sevřenou kolem opilcova ramene.

„To bych nedělal,“ zavrčel Shaw.

„Do toho, použij ten svůj mečík,“ vyprskl Jago. Anduin přes Shawovo rameno vyhledal mužovy slzami oteklé, krhavé oči. Čím déle na něj koukal, tím povědomější mu pijan připadal. „Byl sem u toho! Byl sem tam, když se královna Opuštěných obrátila proti svejm vlastním!“

Anduin ztuhl. Díval se, jak se pod Jagem podlomily nohy a jak se svezl k zemi. Zvířený černý popel kolem něj padal jako zčernalý sníh.

„Arathi... Šel jsem. Byl jsem tam. Můj Wilmer. Byl tam a... vypadal jinak. Patřil k nim, byl celej shnilěj a divnej, ale pořád to byl on. Pořád... pořád ten nejlepší chlap, jakého jsem znal a miloval.“ Jaga se znovu zmocnil vztek. Vrčel a bodal prstem k Anduinovi. „Mohls ji zastavit. Mohls je zachránit...“

Shaw opatrně stáhl Jagovu ruku. „Takhle se svým králem nemluv.“

„Mým králem? Mým králem?“ zasmál se Jago vřestivě a pološíleně. „Můj král to není. Král pošetilců, to možná.“

Anduin se přiměl zachovat klid a odstrčil mistra špeha stranou. „To je v pořádku, Shawe.“ Potom poklekl, aby skryl třas v kolenou. Hanba, kterou ohledně onoho dne,

ohledně svého selhání cítil... Na Arathijskou vysočinu* vyrazil v dobré víře, že napraví vztahy mezi těmi, z nichž se stali nemrtví Opuštění, a jejich lidskými pozůstalými. Jednání šla dobře. Zpočátku. Pak královna Opuštěných, Sylvanas Windrunner, pozabíjela své vlastní poddané. Popravila každého, kdo se rozhodl shledat se svými lidskými milovanými a zůstat s nimi. A stala se tak nejhledanější osobu na celém Azerothu.

„Je mi líto, Jago,“ řekl Anduin. „Já –“

Jago ho tvrdě odstrčil stranou. Potom se namáhavě vyhrabal na nohy a odběhl na pole. Shaw se prudce otočil, aby ho lapil, ale nebylo to potřeba. Jago sebou praštil tváří o zem a zůstal ležet s rozhozenýma rukama pár centimetrů od špičatých kožených bot Allerie Windrunner. Anduin ji neslyšel přicházet. Dokonce s sebou ani neměla koně. Na druhou stranu hraničářka beztak znala spoustu zajímavějších způsobů cestování.

Šťouchla do padlého muže botou a pokrčila rameny. „Pořád dýchá.“

„To se mi ulevilo,“ zamručel sedlák suše.

Anduin vstal a vyrazil rozhodným krokem k Allerii. Shaw zůstal ve spárech farmáře, jenž si dál stěžoval na zničenou střechu. „Jak mám za tohle zaplatit? Jago u sebe nemá ani floka.“

„Promluvte si s kapitánem Danuvinem,“ pravil chladně Shaw. „Může vám půjčit pár hochů z kasáren, aby se o tu škodu postarali.“

„Jasně,“ zabručel farmář. „To určitě udělá...“

Anduin zastavil krůček od Jagových nohou a zahleděl se přes něj na Allerii.

* Arathijská vysočina: Arathi Highlands

„Jsi tu brzy,“ sykl se zatajeným dechem. Samozřejmě nechtěl přehlížet problém, ke kterému se nachomýtl. Na Jagovi záleželo stejně jako na každém z jeho poddaných. Ale Alleriin příchod s Jagovou bolestí souvisel. Elfka dostala za úkol tu nejvýznamnější misi – najít Sylvanas Windrunner. Král však nečekal, že to bude tak rychlé. Wilmar byl jen jedním z bezpočtu Sylvanasiných zločinů, za něž tu vražedkyni čekala tvrdá spravedlnost. Anduin vzal Allerii za paži a odvedl ji z pole zpátky k nepokojným koním.

„Je to dobré znamení?“ naléhal.

Přestože sličnou bledou tvář Allerie Windrunner zpola skrývala kápě, Anduin z jejích sevřených rtů snadno vyčetl zklamání. Při chůzi upírala oči pod nohy a pohybovala se trochu prkenně.

„Ne,“ špitla. Její hlas byl při tom krátkém slově nabitý emocemi. Vypadala vyčerpaně a ustaraně. Temné kruhy kolem jejích očí se ještě zvýraznily, jak z nich zářila Prázdnota. „Ne, můj králi, dnes pro tebe nemám žádné dobré zprávy.“

Dorazili k plotu. Anduin položil ruce na jednu z příček a pevně ji stiskl, až staré, otlučené dřevo zapraštělo. Měl chuť ho zlomit. Přerazit. Vlna hněvu ho přiměla zavřít oči. Jako by se bál, co by v nich Alleria mohla spatřit.

„Moje sestra není žádný špinavý vepř, co se potácí otevřenou krajinou,“ pokračovala Alleria. Trochu se přitom od Anduina odtáhla a zkřížila paže na svém zelenozlatém kyrysu. „Je protřelá a použije všechny své temné síly, aby se skryla.“

„A ty jsi ta nejlepší lovkyně, co znám,“ odvětil Anduin přes stisknuté zuby. „Taková, u které bych neúspěch ne-

čekal. Znáš ji ze všech nejlíp, Allerie. Byla jsi naše největší naděje.“

Shaw se k nim tiše připojil a upřel zrak na elfku Prázdnoty. Na chvíli zavládlo ticho, přerušované jen bouří, která přes luka rozháněla prudký víchr. Malé stádo divokých prasat zakvičelo strachy a rozuteklo se pryč z pole. Nad hlavami jim směrem ke Strážnému vrchu* proletěl gryfon. Dřevo pod Anduinovými dlaněmi dál skřípělo. Pořád měl chuť ho zlomit.

Bylo by tak úlevné něco rozbít.

Porazili Legii. Přestáli ohnivé a zkázonosné běsnění, které Sargerasy vypustil na jejich svět. A pořád tu byli. Kolik už jich padlo pod rukou Legie? Kolik myslí podlešlo šílenství a zlovůli pod vlivem N'Zotha? Ani ten Starý bůh** před nimi však neobstál. Ale tahle jedna ženská... *jedna ženská* unikla spravedlnosti. Najít ji se zdálo maličkostí, a přesto šlo o náročný – možná i nemožný – úkol.

„Budeme se snažit dál,“ chlácholila ho Alleria přesvědčivě. „Nemůže se schovávat navždycky. Zanedlouho se někde ukáže. A až na to dojde, všichni její nepřátelé se na ni vrhnou plnou silou.“

Anduin pomalu otevřel oči a obrátil zrak k blondáté elfce. Když se jejich oči potkaly, skoro to s ním šklublo. V hlavě mu rezonoval temný pozůstatek vzpomínky. Kdysi mu Alleria navrhla, aby se Sylvanas postavila N'Zothovi. Byla se svou sestrou Vereesou přesvědčená, že jde o nejrozumnější řešení. Anduinovi ten návrh připadal absurdní. Tehdy i teď. Krev samozřejmě není voda

* Strážný vrch: Sentinel Hill

** Starý bůh: Old God (z Warcraftu 3)

a měly plné právo věřit ve zdatnost své sestry. Proč nenechat jednu palčivou hrozbu, aby se vypořádala s tou druhou? Přesto Anduin odmítl. Nezpochybňoval její moc, ale teď...

Měl pocit, že Shaw vyslovuje jeho jméno, ale zůstal v sevření temné moci té vzpomínky. Proč ho Alleria požádala o něco takového? Jak mohla být tak slepá, že by dala šanci, jakoukoliv šanci, někomu tak zrádnému, jako je Sylvanas Windrunner? A teď selhala ve svém jasně daném úkolu sestru vypátrat a předvést ji spravedlnosti.

Možná něco tajila. Možná se v chladné záři jejích očí skrývalo víc než nekonečná mystéria Prázdnoty. Jak si může být jistý její věrností? Riskoval snad hloupě a lehkomylně, když jí dál důvěřoval?

Byl to stejně hloupý a lehkomylný risk, jako když na Arathijské vysočině důvěřoval Sylvanas? Když coby navivní mladý král důvěřoval slovům hada? Ne. Alleria mu už mnohokrát dokázala svou cenu a mluvila pravdu – Sylvanas se nedá chytit snadno. Hon musí pokračovat a on coby král najde způsob, jak si udrží naději v jejich šanci na výhru. Byla to jeho povinnost. Člověk musí znát své meze, ale on si nemohl dovolit k nim dojít. Ještě ne. Až moc toho na něm záviselo.

Príčka v plotě se zlomila. Další věc, co bude muset spravit.

Další na dlouhém, předlouhém seznamu věcí k nápravě.

„Pojďte,“ řekl tiše a obrátil se k nim oběma zády. „Ta vichřice tu bude každou chvíli. Vrátime se do Stormwindu a rozhodneme se, co bude náš další krok. Sylvanas neodpočívá. A tak ani my nebudeme.“

KAPITOLA JEDNA

Orgrimmar

Ačkoliv ho to překvapilo, suché horko a nekoněný lomoz Orgrimmaru mu připadaly jako domov. Bylo to trochu jako vrátit se ke vzpurné, podivuhodné rodině, kterou si Thrall sice vysloveně nevybral, ale kterou respektoval. Thrall, syn Durotanův, někdejší nejvyšší náčelník, očekával, že se nad tím povědomým pachem a zmatkem hlavního města Hordy zhrzoí. Místo toho do jeho rytmu zaplul s překvapivou lehkostí.

Svým způsobem ho ta povědomost až děsila. Dost se toho samozřejmě změnilo, včetně Hordy samotné. Muselo to tak být. Jeden nejvyšší náčelník už by nad nimi otěže neudržel. Ne, pomyslel si, ta podivná rodina Hordy se rozrostla, utrpěla, rozšířila se, ustoupila, a nakonec se začala místo spolku různých národů sjednocených pod jedním hlasem projevovat jako chorál silných hlasů znících v tandemu.

Vlci jsou silnější ve smečce, když je jich víc. A tady, při Radě Hordy v Grommashově baště, viděl po svém boku spoustu silných vlků.

Neboj se toho, pomyslel si, přejížděje pohledem po shromáždění. Nikoho tu nevedeš. Jednoduše tu sedíš mezi sobě rovnými.

Jeho hrdost při té myšlence nijak neutrpěla. Naopak ji přivítal.

Thrall složil ruce do klína a předklonil se, aby vyslechl zbytek hlášení, které vyprávěli dva mladí taurení odvážlivci* ve středu rotundy. Spatřili dvě temné hraničářky-vyzvědačky na hřebenech Severních Barrens**. Poté co na ně upozornili místní hlídku, se hraničářky podařilo vypátrat a polapit. Vyzvědačky vypily nějaké jedovaté dryáky a zemřely dřív, než je mohli vyslechnout, ale aspoň už Temné paní nemohly sloužit jako oči a uši v Durotaru.

Místnost rozezněl lehký potlesk. Odvážlivci stáli vzpřímeně, vypínali chlupaté hrudi a drželi svá kopí hezky rovně. Thrall si nedokázal nepomyslet, jak dlouho asi ještě budou žít, na jakém studeném, bezútěšném místě kdesi daleko odsud zahynou a jaké rodiny po sobě zanechají, až je semele mlýn války.

Ne. Ne. Tomu všemu činili přítrž. To bylo smyslem této rady. Vyhnout se krvelačným vrtochům a oddat se umírněným pravidlům. A přestože se mnozí pořád ještě ošívali při slově příměří, Thrall ho považoval za úlevu, kterou Horda nutně potřebovala.

„Velmi dobře!“ zvolal Lor`themar Theron k dvojici

* odvážlivci: braves

** Barrens: česky doslova Holé (neúrodné) pláne

odvážlivců. Vůdce krvavých elfů* měl dlouhé světlé vlasy, slepé levé oko a úzkostlivě pěstěný vous. A právě k taurenům zvedal pohár. „Vskutku odvážné. Přípitek těmto pravým vojákům Hordy. *Lok-tar!*“

„*Lok-tar!*“

Thrall pozvedl číši. Očima přitom však sklouzl k prázdné židli vedle šarlatově oděného vůdce krvavých elfů. I oči ostatních, včetně Lor'themarova zdravého oka, k tomu místu za odpoledne už několikrát sklouzly. Bylo to skoro až přehnaně ironické... Seděli tu coby rada kvůli kontroverznímu způsobu, jakým Sylvanas Windrunner vedla svůj lid. A teď, když se sama uvrhla do exilu, na jejím místě nikdo neseděl, aby mluvil za Opuštěné.

Přitom z nevýslovné dálky dorazila i nová královna Zandalaru, Talanji, aby se rady zúčastnila. V kruhu křesel seděla prakticky naproti Thrallovi. Zatím toho řekla jen málo, což – jak věděl – bylo na tu neomalenou mladou královnu nezvyklé.

Po jejím boku a zároveň nejbližší k východu seděl čerstvě jmenovaný obchodní princ kartelu Bilgewater, Gazlowe. Goblin byl sice malý vzrůstem, ale po celý den o sobě dával víc než nadlidsky vědět během všech hlášení, rokování a střetů.

Gazlowe si právě doléval pivo, když vchodem proběhla dvojice postav. Příchozí vylekali jak taurení odvážlivce, tak Gazlowa, který si rozlil půlku piva po košili. Princ se s bručením a nadávkami pustil do divokého otírání skvrny. Chomáč hnědých vlasů se mu přitom na hlavě prudce svíjel tam a zpátky.

* krvaví elfové: Blood Elves (z Warcraftu 3)

Doposud zjevně scházející členka rady přece jen dorazila. Drobná modrooká nemrtvá vběhla se zasípáním do pevnosti a přešla pohledem osazenstvo místnosti. Její postoj jasně dával najevo, že se za své zpoždění vůbec nestydí. A za ní se tyčila nemrtvá bledá jako smrt. Ty dvě dámy se snad ani nemohly víc lišit. Jedna byla holá až na kost, druhá hladká a neposkvřněná. Skoro jako by zářila.

Lilian Voss, prozatímní vládkyně Opuštěných, a Calia Menethil dorazily a uzmuly si pro sebe pozornost každé dýchající bytosti uvnitř bašty. Až se dvojice odvážlivců podávající zprávu v nastalém tichu nepokojně ošívala. Zdálo se, že Calia sleduje každý Lilianin pohyb, jako by se připravovala na nějakou zkoušku. Konečně Baine Bloodhoof pokynul svým taurenům k odchodu a odvážlivci se usadili na zemi za svým náčelníkem.

Nikdo nic neřekl a nikdo nevypadal, že by věděl co říct. Natož nově příchozí. Lilian Voss si upravila popruh opotřebené brašny na svém rameni. Boty, náhleníky i plášť měla umazaný od vlhkého bláta.

Bělovlasá a bíle tetovaná První arkánistka Thalysra, sedící po Thrallově pravici, si zlehka odkašlala s rukou před ústy.

Nejsm jejích vůdce. Ticho se bolestně protahovalo. Thrall se zvedl a s vřelým úsměvem rozevřel vstříc ženám ruce.

„Až palčivě jsme pocíťovali vaši nepřítomnost,“ zahromoval Thrall. „Horda bez Opuštěných není řádnou Hordou.“

Lilian pokývla a kousla se přitom do spodního rtu tak tvrdě, až se Thrall bál, že si ho protrhne. Její společnice,

oděná do kněžské róby, proplula do popředí a pokynula mu hlavou. „Hezky řečeno.“

„Prosím, připojte se k nám.“ Thrall se znovu usadil a pokynul k vysokým židlím vyhrazeným pro Opuštěné.

„Najdete tu orgrimmarského nejlepšího jídla i vína a medoviny, co hrdlo... ech... Chci říct, jsme vám k službám,“ řekl vulpera Kiro a zahanbeně si po té chybě promnul tlapky. K Hordě se ostatně přidali teprve nedávno. Jemněji pak ještě dodal: „Prosím, posaďte se.“

Drobné faux pas prolomilo napětí a Gazlowe se nad prohřeškem žlutohnědého vulpery od srdce zasmál. Nemrtví nepotřebovali ani jíst, ani pít. Thralla tudíž potěšilo, že se nové vedení Opuštěných nikterak neurazilo. Místo toho se nechali přivítat obrovitým, peřím ověšeným Bainem Bloodhoofem a Lor'themarem, kteří seděli kolem prázdných židlí.

„Smíme vědět, co vás zdrželo?“ vyzvídal Lor'themar, jakmile se dámy usadily.

„Naši lidé nemůžou být v Orgrimmaru věčně,“ našla Lilian konečně svůj jazyk. Jakmile se usadila a odložila si brašnu, vypadala mnohem uvolněněji. Když se narovнала a svlékla i kožený plášť, modré oči jí zazářily mnohem jasněji. „Je tu příliš horko. Máme radši stíny a vlhko. Snad se nám časem podaří získat zpátky ruiny Lordaeronu a obnovit naši domovinu. Díky příměří je teď situace mnohem klidnější, ale to neznamená, že posádky aliančních lodí na moři vítají naše vlajky.“

Troll Rokhan z kmene Darkspear, který si až doteď po boku obchodního prince brousil dýku, vyskočil na nohy a zasyčel. Jeho kly se zableskly stejně ostře jako jeho dýka. „Máte s nimi problémy?“

„Vydali jsme se kolem nich oklikou,“ zaskřehotala Lilian. „O pár dní se nám tím protáhla cesta.“

„V těchto napjatých časech je lepší být opatrnými,“ dodala měkce Calia. „Ať nezpůsobíme žádný diplomatický incident.“ Potom unaveně pokrčila rameny, sundala si svou vybledlou modrou šálu a úhledně ji poskládala. „Jsem si jistá, že kdyby nás někdo zdržel, Derek Proudmoore by zasáhl v náš –“

„Proudmoorové pro nás nic udělat nemůžou.“

Zrovna když Thrall začínal mít dojem, že se situace v místnosti uvolňuje, mladá královna Zandalari povstala s ledovým výrazem ve tváři. Talanji protřela zamítavě rukou vzduch. Její zlaté přívěsky a ozdoby se zatřpytily. Její koruna vrhla přes místnost dlouhý stín a drahokamy na ní se zablýštlý v záři ohně.

Vzápětí baštu prostoupilo skřípění kůže a cinkání oceli, jak se mumlající osazenstvo nepokojně ošívalo. Thrall slyšel, jak si Zekhan za jeho zády dlouze povzdechl.

„Horda nedokázala zastavit útok na Zandalar. To selhání jsem byla ochotná přehlédnout, protože jsem věřila, že jakmile se vzpamatujeme, zaútočíme na ně zpátky. Na Alianci, na Proudmoory,“ pokračovala Talanji hlasem plným emocí. „Mír s Aliancí znamená mír s Proudmoory, s Jainou. Byla jsem bláhová, když jsem si myslela, že se mým lidem dostane pomsty!“

Thrall si stiskl kořen nosu. A to zatím všechno šlo tak hladce. Možná měl něco takového očekávat. Všichni ti shromáždění vůdci se od sebe tolik lišili. Každý měl jiný názor na to, co znamená být členem Hordy. I jejich představy o budoucnosti se bezpochyby lišily. Pevností se rozšířila vlna nepokojných hlasů.

Než stačil říct něco, čím by novopečenou královnu uchlácholil, ozvala se Lilian. „Derek je teď jeden z nás. Musíš to přijmout.“

Talanji zavrčela a udělal k vůdkyni Opuštěných výhružný krok. „Já nemusím přijímat *nic*. Vy potřebujete mě a myslela jsem si, že i já potřebuji Hordu. Teď vidím, že tady nám s odplatou za oblehání Zuldazaru nikdo nepomůže.“

Lilian bez váhání vstala a píchla prstem k trollce. „Zandalarská spravedlnost není ta jediná, na které se jde! Opuštění byli už dost dlouho ustrkováni, poplívání a přehlížení. Derek je Opuštěný a Opuštění patří k Hordě.“

Místnost prostoupil souhlasný lomoz.

„A Zandalari k Hordě nepatří?“ odsekla Talanji horkokrevně. Očividně přišel její čas, aby se ujala slova, a tak se postavila doprostřed místnosti a zvedla hlas nad polohlasné diskuse, které právě vypukly. „Kdy se od Hordy dočkáme odpovědi? Kdy podpoříte můj lid? Kdy vezmete v potaz naše rány?“

„Unáhlené činy akorát ohrozí příměří,“ zasáhla moudře – alespoň podle Thralla – soumračná^{10*} arkánistka Thalysstra. Poklidně seděla s nohou přes nohu a rukama půvabně složenýma v klíně a sledovala, jak se královna Talanji a Lilian Voss čím dál víc blíží k fyzickému střetu.

„Už tak máme málo zdrojů,“ přisadil Lor'themar rozumně. „Jestli chceme propůjčit naše námořnictvo tvému střetu, musíme si to řádně promyslet. Možná, že

* Soumrační: Nightborne

odpověď tentokrát tkví v diplomacii. Mohli bychom do Kul Tirasu poslat delegaci, aby –“

„Delegaci? Diplomacii?“ zahromoval Rokhan a zakroutil hlavou. „*Pche*. Moji předci by zaplakali, kdyby v Grommashově baště slyšeli takový zbabělecký řeči.“

Tehdy se ke kmeni Darkspear přidali Mag'har a udeřili hruškami svých zbraní do země na znamení souhlasu. Jeden z nich se ozval dokonce ještě halasněji než samotný Rokhan.

„Vidíte!“ ukázala Talanji na Rokhana. „Aspoň někdo z vás nepřišel kvůli těm řečem o míru o všechny zuby!“

„Všichni máme svoje křivdy,“ připomněl jí Baine Bloodhoof. „Jenže teď musíme brát v potaz, jakou mají váhu oproti zájmům Hordy. Není to lehké, Vaše Výsosti. Nikdo si ani nemyslel, že bude. A časem můžeme žádat spravedlnost za všechna příkoří, co Zandalari utrpěli.“

„Časem,“ špitla užasle.

Až tehdy si Thrall uvědomil, že je jedním z mála, kdo pořád ještě sedí. V baště vypukla spousta potyček a úlomky těch dlouho zadržovaných křivd postupně prosákly až k němu. Podíval se nejprve na Baina Bloodhoofa, potom na Lor'themara. Vůdce nebo ne, zdálo se, že nepřijemný úkol zavést znovu pořádek zůstane na něm. Baine se vynasnažil, jak nejlépe uměl. Teď ale potřeboval podporu.

Thrall vstal. Přidal se k němu Baine, pak Lor'themar a nakonec Thalysra. Nikdo z nich však nepromluvil, a tak ostatním chvíli trvalo, než si jich všimli. Jeden po druhém všechny hlasy utichly a zraky se obrátily k nim. Než si Thrall vůbec stihl vyžádat ticho, Talanji rozběsněně vyrazila pryč ze shromáždění. Její osobní stráž

měla co dělat, aby s ní udržela tempo. Zvláště když se po cestě ještě nervózně a napůl omluvně klaněli Thrallovi.

„Skvěle,“ povzdechl si. „Jednání se odkládá. Všichni se najezte a napijte a společně přijďte znovu.“

Pokud vůbec dovedeme přijít spolu, dodal v duchu.

Skryl osten svého varování do jemného hedvábí, ale přesto ho všichni dobře vycítili. Rozpačité zraky mu uhýbaly stranou, když si klestil cestu vůdci a jejich družinami. Dav se tiše rozdělil, aby ho pustil ke dveřím. Pořád ještě nebyl starý ork, ale s každým dalším krokem napříč baštou cítil, jak mu kosti praští vyčerpáním.

K čemu se to uvolil? Znovu si stíkl nos, aby zahnal palčivou bolest hlavy, která se mu usadila za čelem. I po fyzickém střetu by se cítil míň zdrchaně. V horkém slunečném odpoledni se vzduchem nesla vůně préríjní trávy a udusané země a zalévala ho vzpomínkami. Vyšel na jasné slunce a zakryl si před ním mrkající oči. Vzpomněl si přitom na nepříliš vzdálenou dobu, kdy stál vysoko nad údolím Mulgore, na hřebenech Thunder Bluffu, a cítil touž vůni. Talanjina nemesis, Jaina Proudmoore, stála po jeho boku a ujišťovala ho, že jejich křehké spojenectví stojí za krev a sváry, které dozajista vyvolá.

„Horda. Aliance,“ řekl jí tehdy. „Došli jsme na tuto křižovatku znovu a znovu, Jaino. Vždycky to skončí stejně špatně. Co by na tom tentokrát mělo být jinak?“

Zlehka mu položila ruku na paži. To prosté gesto na něj zapůsobilo možná i víc než její slova. „My.“

Thrall jí tenkrát věřil. Když se mu teď hlava mínila rozskočit bolestí kvůli hádkám jejich rady, už si svou důvěrou nebyl tak jistý.

Orgrimmarské slunce se skrývalo za oparem pra-

chu. Ceremoniální pochodně vyznačovaly cestu od Grommashovy bašty k asi tuctu jídelních stolů pod přenosnými červenými stany se symbolem Hordy. Podle očekávání před pevností postával dav zvědavců, který naplňoval údolí všetečným šepotem a zaujatými vzdechy vždy, když někdo z ostatních členů rady vyšel z budovy za jeho zády ven. Panovala oslavná nálada. Bylo slyšet bubny i flétny a v rukách nadšených batolat vlály praporece ve tvaru okřídlených rohatých letců. Někteří rodiče škvřnata protáhli co nejbliže ke stanům. Jiní si své mladé vysadili na ramena.

Thrall nechal slunce, ať mu pár vteřin prohřívá holá ramena, a zkormouceně se usmál na jednoho ze dvou mladých orků, kteří balancovali svému otci každý na jednom rameni. Právě když na ně zamával, objevil se po jeho boku Zekhan. Lor'themar proplul kolem s První arkánistkou Thalysrou po boku. Uchváceně poslouchal, jak elfka vychvaluje kvality toho nejlepšího vína Soumračných, připraveného pro dnešní hostinu.

„Co se děje?“ zeptal se Thrall. Vždycky dokázal poznat, že mladého a odvážného trollího šamana něco trápí. Ten chlapec dokázal spoustu věcí, ale skrývání emocí mezi ně nepatřilo.

„Dorazil sem posel ze Zeměkruhu*,“ odvětil Zekhan. Mezitím je strhl dav členů rady a pomalým tempem je vedl ke stanům s hostinou. Lor'themar si dával na čas. Vychutnával si pochlebování a zájem davu.

„Řekl jsem, že přišel čas na hostinu,“ zavrčel ork.

„Tohle budeš chtít slyšet.“

Thrall se během svého úřadu nejvyššího náčelníka na-

* Zeměkruh: Earthen Ring

učil, že „Co zase?“ může být neustálý stav věcí. Odvrátil se od davu čelem k šedivému starému orkovi. Měl vousy, podřobanou tvář a jizvu na rtu.

„Yukho,“ řekl Thrall. Tohle nebyl žádný obyčejný posel. Thrall toho šamana okamžitě poznal. Bojovali spolu proti Legii. Ať už Yukhu vyhnalo ze stráže v Maelströmu cokoliv, muselo jít o něco strašného. „*Throm-ka*, starý příteli. Co tě přivádí do Orgrimmaru?“

Položili si vzájemně ruce na rameno. Yukha se chvíli kousal do tváře a pak ze sebe vypustil hluboký a smutný vzdech.

„Duchové, Thralle, jsou neklidní. Kde jsme dřív nacházeli pokojnou rozpravu s předky, čeká nás nyní hněv a pomstychtivost. Útočí na nás. Upírají nám svou moudrost. Můj příteli... , něco je strašlivě špatně.“

Yukha si nervózně přehodil vyřezávanou hůl z ruky do ruky. Taková neposednost k válkami a časem ošlehanému jasnovidci neseděla.

„Kdy?“ zeptal se Thrall polohlasně, aby obsah jejich konverzace zůstal jen mezi nimi. Zekhan vycítil, že u této diskuse není vítán, a uctivě se vzdálil.

„Přišel jsem, jak nejrychleji to šlo,“ odvětil Yukha. „Mé staré kosti už tu cestu špatně snáší, ale věděl jsem, že ty mě vyslechněš, starý příteli.“

„Samozřejmě. Nikdy jsi nebyl z těch, co by své kosti vytáhli jinam než na konec světa,“ poškádlil ho Thrall. Vtipu se však oba zasmáli jen krátce a suše.

„Vtipkujеш, ale vážně jsem nikdy neviděl svět duchů v takovém nepokoji. A víš, že jsem zažil už spoustu dlouhých, předlouhých zim.“

Thrall přikývl s rukou pořád pevně spočívající na rameni druhého šamana.

„Rozumím, Yukho. Rada se o tvé zprávě dozví a sám dohlédnu, aby tvé obavy nepřehlížela.“

To na orkově vrásčité tváři vyvolalo úlevný úsměv. „Spěchej, synu Durotanův. Spěchej. Předci úpí a my jim musíme naslouchat.“

KAPITOLA DVA

Nazmir

A pari spojila ruce pod bradou a zadívala se, jak z očí nebohého Seshiho mizí poslední záchvěv života. Ne, žádný nebohý Seshi. *Pošetilý* Seshi. Stará rána na Aparině noze o sobě dávala vědět, ale ona na to nedbala – její práce byla až příliš důležitá.

„Vybral sis smrt,“ řekla mu měkce. „Když sis vybral ji.“

„Č-čarodějnice!“

Jeho poslední trhaná slova se roznesla po vlhké jeskyni. Znělo to, jako by sám loa smrti vyrval ten výkřik z trollova hrdla. V Seshiho modrých očích se naposledy zablýsklo zoufalství. Pak už v nich nebylo nic. Prázdně zíral na bod kdesi za Apariným ramenem. Na jejím druhém rameni hřadoval skrčený a lačný pijavec*. Svou malou ostrou tlamou sál vzduch, jako by zakoušel příchut' smrti.

* pijavec: dreadtick (doslova „hrůzné klišť“)

„Toho ne, Dazi,“ varovala Apari pijavce. „Jedno líznutí jeho krve a padneš jako kámen. Vyvrhl bys vnitřnosti.“

Zvracivka*. V Pravěkých mokřadech** byla běžná jako mraky. Seshi ležel mrtvý na velké kamenné desce. Šlo o poslední pozůstatek sloupu z ruin Zul'janu na východ od nich. Z trollova těla už vzlínal odporný puch. Fialová kůže se mu prověsila a sraštila se jako sušené ovoce. Z kamene vytrvale odkapávala tekutina a doplňovala pravidelné *kap-kap-kap* z prasklin ve stropě jeskyně. Dunění vodopádu, který zakrýval vchod do jeskyně, na chvíli zesláblo. Potom Apari zaslechla nezaměnitelné kroky svého nejvěrnějšího generála.

„Tak takhle to bude vypadat?“ zeptala se Tayo.

Připojila se k Apari nad mrtvolou a nakrčila nos. Měla ho propíchnutý dlouhou kostí a její kly zdobily zlaté špičky, jež je notně prodlužovaly. Dlouhý cop jí pokrývaly bahno a černá barva, takže vypadal jako polítý térem. Tayo byla její věrnou přítelkyní a pobočnicí už od Yazmina pokusu o převrat. Její rodina souzněla s myšlenkami pavoučí paní, a proto je Talanji vyhostila pod pohružkou popravý. „Takhle zemře naše zrádná královna?“

„Zvracivka a kořen říčence***,“ vysvětlila Apari s pytlíkem prášku v ruce. „Můj vlastní recept. Očistí srdce naší drahé země od hniloby, sestro.“

Apari se v rostlinách a bylinách, mastech i prášcích dobře vyznala. Když utrpěla vážné zranění nohy, vyzkoušela úplně všechno, aby si ulevila od bolesti, natékání a pachu zánětu. Nic nezabralo. Pálilo to a smrdělo,

* zvracivka: retchweed

** Pravěké mokřady: Primal Wetlands

*** říčence: riverbud (doslova „říční pupenec“)

dokud nepřijala, že rána zkrátka zůstane jednou z mnoha jizev a zrad, které jí v životě připomínaly všechno, co ztratila. V pralesních vesnicích Zuldazaru se zvracivka dala najít prakticky všude. Léčitelé ji používali k pročištění těla, kdykoliv nějaké dítě spolкло něco otráveného. Správné množství pomáhalo. Ale když se rostlina usušila, rozmělnila na prášek a smíchala s říčencem, proměnila se ve vražednou zbraň.

A kdo ji spolkl, tomu se na druhou stranu neodcházelo zrovna lehce.

Tayo přikývla. „Zaslouží si trpět. Kde na to dojde?“

Apari se otočila a přejela pohledem po vojevůdkyni. Byl na ni mnohem lepší pohled než na ten vyschlý svinčík na kamenné desce. „Před zraky celé její cenné Hordy. Upřednostnila je před svým vlastním lidem, tak ať mezi nimi zemře,“ ušklíbla se. „Když předkové dovolí.“

„Když předkové dovolí,“ zopakovala Tayo. Sevřenou pěstí se přitom dotkla své smaltované zbroje. Měla přes hrud' dva kožené bandalíry, pokryté jedovými šipkami se zářivě zbarveným peřím na konci. „Je toho víc. Bledý jezdec dorazil. Přivezl s sebou neživou elfku. Zoufale touží s tebou mluvit.“

Tělo za jejími zády sykavě vypustilo vzduch. Apari se ohlédla, aby sledovala, jak se svaly na trollových ramenou a hrudi svírají v křeči. Z popraskaných úst mu volně vytékal černý hlen. Představila si, jak stejný hutný sliz vytéká z Talanjiných úst, jak její zářivé oči potemní a zůstanou prázdné. . . Zvracivka dokázala z člověka vyhnat nemoc, ale tohle bylo daleko horší než nemoc, daleko horší než smrt jednoho trolla. Talanji byla symbolem všeho zkaženého v říši Zandalari. Její vláda nepředsta-

vovala nic víc než skvrnu na prastarém a význačném odkazu. Apari jen doufala, že u toho bude moct být a dívat se, až se zrádná královna bude marně sápat po vlastním hrdle.

„Apari...“

Trollka kývla a její poručnice se vrátila ke vchodu do jeskyně, překrytému vodopádem. Daz se jí na rameni hladově zavrtil. Venku, za kaskádou vody a stínu, které je skrývaly, zavrčelo a zavřeštělo stádo sauroliků. Upozorňovali tak na nebezpečí.

„Běž,“ řekla Apari tiše. „Lov.“

Pijavec zatřepetal šedivými křídly, škrábl ji lehce do ramene a vzlétl vzhůru podél vodopádu. Apari sledovala, jak Daz odlétá a jak se v kapkách padající vody blýská slunce. Vznikal z toho kaleidoskop barevných záblesků, tak rychlý, že si ho možná jen představovala. Obraz duhy ale zůstal za její sítnicí tak ostrý, že o něm nepochybovala. Zanechával po sobě fialové a modré paobrazy. To bylo dobré znamení. Daz vystoupal k slunci jako hozený balón. Měkkými křídly sotva přešel po mužově temeni.

Tak. Už dorazili. Zachvěla se. Věci se daly do pohybu. Doopravdy do pohybu. Apari si najednou přišla tak živá. Případalo jí to jako roky, celý věk, co naposled zažila stejné vzrušení.

Apari spojila ruce, až jí na nich těžké prsteny zacinkaly, a přibelhala se k jejich hostům. Muž – černovlasý a rudooký – otráveně odehnal pijavce rukou a pak si přitáhl těžký černý kabát těsněji k tělu. Tayo byla o hlavu vyšší než on a asi stejně vysoká jako jeho ve zbroji zakutá družka.

„Bledý jezdce,“ oslovila ho Apari. „Vítáme tě zde, ale

za dvě hodiny odcházíme. Nikde nesetrváme dlouho a nad naším táborem nikdy nezapadne stejné slunce dvakrát.“

„To je od vás moudré.“ Jeho jasný zrak přešel po jeskyni a zastavil se na odporném výhledu za jejími zády. Muž se zaškaredil. „Přišli jsme projednat naši... dohodu. Můžeme si promluvit někde jinde, nebo tohle svinstvo tady v bažině považujete za uctivé přijetí?“

„Ne,“ odpověděla Apari. Sklonila hlavu v úctě, ale nepoklonila se. Apari už se neklaněla nikomu. „Uctivost v tom není. Je to příslib.“

Muž zdvihl jedno ze svých černých obočí a elfka po jeho pravém boku netrpělivě vzdechla. Její růžová, žilnatá a skvrnitá kůže byla bledší než pavučina. V podpaží držela prazvláštní okřídlenou helmici. Apari si v duchu říkala, jak zvládá bojovat, sevřená takovým množstvím těžké zbroje. Ale vůbec nepochybovala, že je ta elfka nebezpečná – vražedná jiskra v jejích očích byla srozumitelná v každém jazyce a každé kultuře.

„Příslib,“ zopakovala Apari, aby zodpověděla mužovu nevyslovenou otázku. „Slib daný mé matce, která vypila jed Shadry. Slib všem ze Zandalaru, kdo si zaslouží víc než korunu a bohy, kteří o ně nedbají.“ Vytáhla z kapsáře zelený svazek zvracivky a podržela ho proti světlu. „Shadra je pryč. Yazma je taky pryč. Ale jed zůstává. Jed v mém srdci,“ zamumlala, „a brzy bude jed i v žilách zrádné královny.“

Zekhan se nevyhýbal nelítostnému proudu války tím, že by stál stranou. Ne, naučil se být užitečný, užitečným zůstat a vědět, kde má jeho užitečnost své hranice. Neskončil na válečném poli u Lordaeronu na straně

Varoka Saurfanga díky tomu, že by si mlel palci nebo si dával šlofika. A tak nestál stranou, ani když se jeho velitel dal do tiché a intenzivní diskuse se šamanem ze Zeměkruhu.

Jakoby nic se vkradl po bok vysokého a dobře vyzbrojeného trola z kmene Darkspear, Rokhana, aby využil jeho stínu jako úkrytu. Zcela přitom přehléžel výkřiky a jásání, jimiž dav doprovázel shromážděné členy rady a jejich osobní strážce, rádce i další souputníky na cestě k lákavému stínu stanů s hostinou. Zekhan nebyl tak bláhový, aby si myslel, že jásají i pro něj. Byl ve stínu a *byl* stínem. Nejprve otcovým, potom Saurfangovým a teď Thrallovým.

A jako stín se kradl dál a pátral po něčem zajímavém, čím by mohl zabít čas.

„Zaměstnej svý ruce a brus svůj ostrovtip,“ řekl mu jeho otec Hekazi, když Zekhan dosahoval raptorům sotva po kolena. „A nikdy ti nebude scházet ani práce, ani zábava.“

Práce a zábava toho dne musely jít ruku v ruce. U stanu vítali vážené hosty bubeníci s trojicí divokých tanečnicků. Troll sledoval goblina Gazlowa, jak se plíživě blíží k bubnům a dělá u toho směšný taneček, kterým rozesmává tanečnický. Hudba a její pevný, nakažlivý rytmus se postupně rozšířily ke zbytku hostů. Ramena ztuhlá napětím se začala pohybovat do rytmu a zamračené pohledy nahradil výraz uznání talentovaným (a spoře oděným) tanečnickům.

Jenom Talanji a její hrstka Zandalari zůstaly stát stranou. Oddělený oddíl. Zekhana to dvakrát nepřekvapovalo. Zatímco Rada Hordy její lid i královnu přiví-

tala s nadšením, její odpověď v sobě neměla kousku vřelosti. Zekhan ji bedlivě sledoval. Překrásná královna ho zaujala, byť musel přiznat, že ho také štvala. Měla roztomilé kly a uhrančivé modré oči...

... a taky zjevně pěkně prudkou náuru.

Talanji pochodovala tam a zpátky podél jižního konce stolu s jídlem. Mladá žlutovlasá trollka s kůží jako želva se ji pokusila ovívat palmovým vějířem, ale Talanji ty drobné poryvy vzduchu tak otravovaly, že ji s vyštěknutím zahнала pryč. Zakhan se zamračil. Neměla s sebou Talanji větší gardu, když dorazila? Nechyběla jedna z jejích služebných? Orgrimmar nepatřil ke zrovna nejspleti-tějším městům na světě, ale možná se někdo ze Zandalari po cestě na dnešní odpolední setkání ztratil.

Možná, pomyslel si. *Možná*. Protože vycítil příležitost, připlížil se blíž. Horda potřebovala každou výhodu, kterou mohla získat. A to znamenalo, že bylo potřeba zajistit si Talanjinu věrnost novým způsobem – jako spojence ochotného se k nim přidat ve válce i míru. Takového, který jim poskytne vojáky a bude chtít být členem jejich rady. Zatím se nezdálo, že by ji ta možnost kdovíjak upoutala.

„Můžu vám posloužit, veličenstvo?“

Zekhan se mírně uklonil a vykouznil na tváři svůj nejsarmantnější úsměv. Dívka, která ovívala královnu, vydala ten nejtišší varovný zvuk. Královna sama se na něj – skrz něj – zadívala a pak protočila oči.

„A jak bys mi ty asi tak mohl posloužit?“ Její pozorné oči si bezpochyby povšimly jeho prostého oděvu a špíny za jeho nehty. Naproti tomu ona i její družina zářily v zapadajícím slunci jako světlušky.

„Vypadá to, že vám schází kus vašeho doprovodu. Pokud byste potřebovala něco vyřídit, nebo zajistit čers-tvý pohár vína –“

Talanji naklonila hlavu na stranu, až jí náušnice slabě zacinkaly. Pak ho přerušila: „Ty mě špehuješ?“

V tuhle odpověď nedoufal. Zekhan se stáhl a začal se připravovat na lekci, kterou mu Thrall ušetří ohledně otravování královny. Zvedl ruce, jako by se vzdával. Po zádech mu u toho přeběhl mráz, jako by mu někdo přejel špičkou nože po páteři. A potom padl nazad. Během vteřiny přišel o rovnováhu a narazil loktem do něčeho tvrdého a mokrého. Pohár. Talanjin scházející sluha se vrátil a Zekhan do něj právě vrazil.

Číše spadla na zem. Víno se rozlilo Zekhanovi po nohách a Talanji po lemu róby.

„Dávej bacha!“ zakřičel sloužící s podnosem, pokoušeje se ulovit ztracený pohár. Byl starší než jeho paní, nos mu křížovaly jizvy a čelo se mu lesklo potem. „Neohrabaný nemehlo! To bylo královnino víno!“

„Jen udělal chybu,“ řekla Talanji a poklidně si nadzvedla suknici, aby prozkoumala škody. „Nic tím nezamýšlel...“

Zekhan už však královnu neposlouchal. Zíral na skvrnu na jejích šatech z kvalitního bílého hedvábí a v hlavě mu zazněl sametový hlas První arkánistky Thalysstry...

Už se nemůžu dočkat, až ochutnáš naši sangrii z arkrévy, Lor themare. Velkoryse jsme jí přivezli tolik, aby si ji užil celý Orgrimmar.

Ošklivá skvrna na lemu královnina roucha byla modrofialová a černala. A co víc, louže, která po vínu zbyla na zemi, citelně páchla *smrtí*.

„Veličenstvo, hned se vrátím s novým pohárem,“ říkal zrovna sluha. Poté se Talanji uklonil a štrachal se pryč.

„Ne.“ Zekhan poklekl, namočil si prsty v tekutině rozlité v prachu a čichnul si k nim. Ať už to bylo cokoliv, víno to nebylo. Možná bylinný čaj. Nebo něco horšího.

„Cos jí to naservíroval?“

„V-víno,“ vykoktal sluha, jemuž po spáncích stékal pot. „Jenom víno.“

Zekhan se vymrštil do stoje. Měl sotva dost času, aby se postavil mezi Talanji a zjizveného sluhu. Ten právě tasil zpod tuniky dýku a vrhl se s ní ke královně. Rozruch přilákal zájem celé rady. Zekhan cítil, jak kolem nich vypuká chaos. Bubny náhle ztichly a jejich dunění nahradil šepot okolního davu.

„Zpátky!“ houkl Zekhan na Talanji. „Za mě!“

Zekhanovi kolem ramene proletěla vrhací sekera. Bylo to tak těsné, že mu málem sčísla účes. Oklepal se a vrhl rozeklaný blesk stejným směrem, jakým letěla sekera. Výboj praštil se sluhou o stanovou tyč. Troll zůstal bezvládně ležet. Vrhací sekera byla zabodnutá v zemi hned vedle něj. Minula ho jen o vlásek. Vzápětí se ozvaly Thrallovy těžké kroky a chvíli po nich se jeho hrozivý stín rozložil nad asasinem. To vysvětlovalo, odkud se vzala ta sekera.

„Chyt'te ho!“ křičel někdo.

„Chraňte královnu!“

Zekhan se konečně vzpamatoval a vrávoravě vykročil za Thrалlem, který mezitím doběhl k vrahovi. Jenže už bylo pozdě. Troll měl pořád v ruce dýku a neváhal ji použít. Zabodl si ji do břicha a škulbl rukou vzhůru.

„Mluv.“ Thrall chytil trolla za krk, ale nůž už dokončil své dílo. „Kdo tě poslal? *Kdo tě poslal?*“

Starý zjizvený troll měl v sobě dost sil na to, aby ještě zašeptal svou poslední výhrůžku: „Pozná... naše... u-uštknutí.“ Potom mu hlava padla na hrud' a z vyschlých rtů se mu vyřinulo pár kapek krve.

Sotva troll domluvil, už u nich stála Talanji. Odstrčila Thralla se Zekhanem stranou, aby poklekla na krví zbrocenou zem vedle vraha. „Patří k Zandalari. K mým vlastním... Jenže jak?“

„Všechny tvé lidi musíme zadržet a vyslechnout,“ odtušil Thrall tvrdě. „Žádný vrah nikdy nepřichází sám.“

„Zpovídej si své vlastní lidi!“ rozběsnila se Talanji. Vyskočila na nohy. Ruce i šaty měla pokryté krví. A jedem. „Vrátíme se domů dřív, než někdo stihne prolít další krev.“

Thrall, který jí stál v cestě, si povzdechl a ošil se. „Ujišťuji tě –“

„Nemůžeš mi dát žádnou jistotu – ani lodě, ani vojáky, ani pokud jde o mou bezpečnost.“ Narovнала hlavu. Byla tak vysoká, že se Thrallovi snadno mohla dívat do očí. Napětí kolem nich zhoustlo, že by se dalo krájet. Zekhan dokonce couvl. „Nepotřebujete mě tady. Zandalari, můj domov, mě bude vždycky potřebovat, takže tam taky budu.“

Všichni sledovali pohledem, jak královna Zandalari shromažďuje svou suitu a opouští stan s hlavou hrdě zdviženou. Všechny oči, povšiml si Zekhan, kromě těch Thrallových. Všechno se to stalo během mrknutí oka. Ten vrah, ta sekera, královnin výbuch... Nemohl si pomoci, aby se nezaměřil na tu chvíli, kdy loktem svrhl po-

hár v asasinově dlani. Byl si jistý, že měl do toho okamžiku nohy pevně na zemi. Že ho k trollovi někdo nebo něco postrčilo.

Členové rady, přilákaní pozdvižením, k nim jeden po druhém zamířili. K Zekhanovi brzy přikročil náčelník kmene Darkspear, Rokhan, který právě schovával svou dýku zpátky do pochvy. Poplácával druhého trolla po zádech a ušklíbl se na něj. Zekhan byl pořád ještě dost mimo, aby kvůli poplácání zakolísal.

„Ved’ sis dobře, hochu. Máš reflexy hodný Kimbula.“
Ale já to neudělal.

Za svůj blesk si zásluhy klidně vzít mohl, ale za ten pohár? Ten pohár... Zamračil se a pohlédl do úlevných výrazů v tvářích členů rady. Jenom Thrall, kterého spatřil na okraji davu, s ním od pohledu sdílel obavy. Měl stažené obočí a jeho oči byly temné a vzdálené. Kolem Zekhana se mezitím stáhli nejmocnější členové Hordy, aby mu vyjádřili podobné uznání jako Rokhan. Dokonce už někoho zaslechl říkat slovo „hrdina“, a tak zavrtěl hlavou. Ne, ne, vůbec nebyl hrdina. Byl jen kluk z pralesa, z vesnice, která by se do Orgrimmaru vešla víc než stokrát. Chtěl být jenom užitečný, ne si získat něčí obdiv.

Zekhan v davu znovu vyhledal Thrallův obličej. Orkův výraz se nezměnil. Byl jako černý mrak na jinak vymeteném nebi. Vzdálená předzvěst blížícího se deště. Jen málokdo si toho vůbec všiml. Jen málokdo na to dbal. Ale pokud si takový velký vůdce dělal starosti, tak se i moudrý válečník musel strachovat.

Náčelník kmene Darkspear položil Zekhanovi ruku na rameno, ale mladší troll se ani neusmál. Místo toho se zachvěl.

KAPITOLA TŘI

Dazar'alor

Talanji od severu dostihl horký suchý vítr. Skoro jako by po ní Vol'dun vzdechl. Stála na vrcholu Velké pečeti* a vdechovala lehký vánek s nadějí, že tím vstřebá samu esenci své domoviny. Sem patřila. Do pralesa. Do obrovitého zlatého města svých předků. Stát zde bylo jako stát na okraji světa. Kolem se všemi směry nerozpínalo nic než zeleň a život. Za jasné noci, jako byla tahle, mohla vidět i vrcholky hor na západě. Dokonce i ty nad Prorokovým chrámem**. Všechny je pokrýval smaragdový samet.

Domov. Jeden po druhém Zikii sundávala Talanji těžké náramky i prsteny a ukládala je do truhličky vyložené látkou, jež působila na pohled stejně měkce jako ty neskutečně zelené hory. S každým odloženým kouskem se Talanji cítila lehčeji, ale taky... podivněji.

* Velká pečeť: Great Seal

** Prorokův chrám: the Temple of the Prophet

Zranitelněji. Na moment odtrhla oči od džungle a zadívala se na Zikii, jak se o ni obratně stará svými malými rukama. Ti, kdo obsluhovali zandalarské urozené, byli vycvičení, aby působili prakticky neviditelně. Aby chodili tiše. Aby oblékali urozené tělo, aniž by si jich někdo pořádně všiml. Ale Talanji si teď mladou trollku prohlížela. Zpozorovala její jednoduché tmavě modré copy i milou tvář, neposkvrněnou ozdobami, jizvami, časem ani utrpením.

Byla někdy Talanji takhle nevinná? Vypadala vůbec někdy takhle poklidně?

Zikii dokončila svou práci a královna sledovala, jak zavírá truhličku a odkládá ji. Potom královně sundala nefrity a drahými kameny posetý surcot, v němž Talanji navštívila Orgrimmar. Nakonec dívka trpělivě počkala, až si Talanji přetáhne bílý satén přes hlavu.

„Běž,“ pravila Talanji. „Musím teď být sama.“

„Má královno, vaše roucho je ušpiněné –“

„Později. Můžeš jít, Zikii.“

Nemusela ani zvednout hlas. Mladá trollka přikývla, sebrala královniny šaty a zmizela z trůnního sálu skrytým východem pro služebné.

Talanji se odvrátila od pralesa i hor a zamířila ke svému trůnu. Stále se jí občas stávalo, že když po něm jen krátce přejela pohledem, spatřila na něm sedět svého otce, Rastakhana. Kůži mu ozařoval věčný plamen pochodní, rozestavěných kolem. A zpod těžké koruny mu vykukovaly zamyšlené oči.

Jenže Rastakhan už tu nebyl. Byl mrtvý. *Zavražděný.*

Proto když se přiblížila k trůnu, ruce se jí okamžitě sevřely v pěst. Jako malou ji Rastakhan někdy nechával

na té masivní sesli sedět. Zlaté bodce jí tehdy sahaly vysoko nad hlavu a polštáře byly vyhřáté otcovým teplem. Skoro jako by skutečně byl *součástí* trůnu.

Talanji se příkrčila a pak se otrásla, neboť s ubývajícím světlem začal horký vol'dunský vítr rychle ochlázdat. Opustili Orgrimmar dřív, než ji vůbec kdo mohl přesvědčit, aby zůstala. Talanji sice byla ráda, že je doma, ale nedokázala uniknout pocitu, že opustit summit takto záhy byla chyba. Možná, kdyby tam zůstala a trvala na svém, Rada Hordy by jí nakonec sjednala nápravu za zandalarský lid. Víc od Hordy ani nečekala, neboť věděla, že jejich drahocenné příměří pro ně znamená příliš mnoho. Počítala proto s tím, že spravedlnosti za Rastakhanovu smrt se jí dostane jinak.

Místo toho odešla z Orgrimmaru s prázdnýma rukama.

Ne, ne s prázdnýma rukama. Se strachem v srdci a s černou skvrnou na šatech. Kdyby ten rusovlasý troll nenarazil do vraha a nerozlil otrávený pohár, nejspíš by ležela mrtvá na durotarské písčíně a kolem úst by jí poletovaly mouchy.

„Bwonsamdi,“ zašeptala jméno loa smrti. Když otec vydechl naposledy, jeho prokletý pakt s tímto loa přešel na jeho dceru. Talanji tak na svých bedrech nesla nejen přežití jejich rodu, ale i jeho zkázu.

Kolem trollčinyh nohou se rozvířila šedivá mlha, studenější než přicházející noc. Mlhy přibývalo a přibývalo, až dokud nezaslechla povědomý zvuk. Bwonsamdi přišel, ohlášen příškrčeným povzdechem jejich reality. Ten zvuk připomínal spíš žalozpěv než fanfáru.

Loa hrobů hřadoval nad zandalarským trůnem, obklopený smyčkami modrého kouře. Většinu tváře mu po-

krývala kostěná maska, ale jeho samolibý úsměv zůstával neposkvřněn. Na jeho hrudi zářila bílá tetování a měl černé ježaté vlasy, tuhé jako mrtvola.

„Och,“ uchechtl se Bwonsamdi. „Och, och, och, och. Královna je v nesnázích. Proč se nesvěříš se svými problémy starému dobrému Bwonsamdimu?“

Talanji si založila ruce. „Na tohle nemám náladu, ty starý tlučhubo. Jeden z mých vlastních lidí se mě pokusil otrávit. A to před zraky Rady Hordy. Za bílého dne! Moji nepřátelé jsou čím dál troufalejší.“

„Ha! Tak to jsem už skoro měl tvou duši! Tak proto jsi mě přivolala?“ Připlul k ní blíž a Talanji spatřila, jak na ni zpod svého kostěného obočí laškovně mrká jako polouznený. „Pomyšlení na smrt tě přimělo vzpomenout si na svého nejlepšího přítele z druhé strany? To mi lichotí, vaše blahorodí.“

„Ne, ne, Bwonsamdi, nic takového,“ trvala na svém Talanji. Odvrátila se od něj a zabručela. „Chci mluvit s otcem. Jsi strážcem duší, pánem smrti, určitě musíš vědět, kde spočívá jeho duše. Nemůžeš mi u něj domluvit audienci?“

Loa se hurónsky zasmál, až se pod jeho nohama zatřásla podlaha jako při strašlivém zahřmění. Potom se zjevil nad královnou, zkroucený tak, že k ní byl tváří vzhůru nohama a nosem se prakticky dotýkal jejího nosu. „Za co mě máš? Za slouhu, co poslechne každé tvé přání? Myslíš si, že tvého tatíka nosím v kapsáři? Duch krále, to není žádný špás, holčičko.“

„Pro tebe je všechno špás,“ odsekla Talanji. Nemínila teď ustoupit ani o píd'. „Všechno je jen hra.“

Bwonsamdimu zmizel úsměv z tváře. Hlasitě začeni-

chal jako kanec. „Páchněš smrtí. Bylas jí dost blízko, co? Hodně blízko. Možná ses chtěla zeptat tatíka, jaké to je na druhé straně.“

Talanji ho odehnala mávnutím. Potom vyrazila vpřed a prošla přímo skrz loa. Bwonsamdi rázem zmizel z dohledu. Královna se vrátila na balkon, kde na ni stále čekalo celé její město i okolní prales. S přicházející nocí se dole rozžehly stovky pochodní. Byly jasné a zvědavě k ní vzhlížely, podobny celému zástupu očí. *Potřebovaly* ji. „Ne. To si jednou zjistím sama a po svém. A nebude to nijak brzo. Jako královna tě žádám o radu svého předka, nic víc, Velký duchu. Přiveď mi krále. Přiveď mi jeho ducha, aby mi mohl předat svou moudrost.“

„To udělat nemůžu, holčičko.“

Bwonsamdi se zjevil po jejím boku. Nonšalantně se opíral o jeden z mohutných zlatých sloupů s ohňovými kotlí.

„Neovládáš mě,“ připomněl jí. „A já neovládám tebe.“

„Ne podle mých nepřátel,“ zamumlala Talanji s pažemi pevně sevřenými kolem těla. „Půlka Zandalaru si myslí, že se ti zodpovídám. A dokud si to budou myslet, nikdy je nebudu mít pod kontrolou. *Pche*. Není divu, že si pro mě dnes došel vrah – mám otcovu krev, otcovu korunu, otcova loa a teď i jeho povstalice. A jestli se jich nezbavíme, moje vláda prakticky skončila.“

„To je mi dneska samá zkáza a zhouba,“ řekl Bwonsamdi. Potom ukázal na velkou skvrnu na lemu jejích šatů. „Kdo myslíš, že tě ochránil? Mohla bys svému zachránci prokázat aspoň trochu vděku.“

Talanji si odfrkla a vrhla po něm postranní pohled.

„Nemůžeš si přivlastnit zásluhy za nemotornost jednoho trolla.“

Bwonsamdi se zakřenil a v očních důlcích se mu pod kostlivou tváří zablyštělo. „Jen jsem ho maličko postrčil. *Malilinko*. Ale ať už mocní udělají cokoliv, nikdy to není maličkost, rozumíš? A teď se musíš naučit, co to znamená být doopravdy mocná. Všichni od tebe neustále budou něco chtít, něco požadovat. Jako ty ode mě. Ten vrah chtěl tvou smrt, ale já mu ji nedopřál. A ani tobě nedopřeju tvého tatíka. Leda že bys...“

Bwonsamdi si s tím slovem pohrával tak dlouho, až znělo jako varovné zasyčení hada.

„Leda bych co?“

„Leda že bys chtěl uzavřít dohodu. To je fér, ne? Já ti zachráním život a ty uzavřeš dohodu se svým kamarádem Bwonsamdim...“

Talanji se ušklíbala a přešla až na konec terasy. Oči Velkého ducha ji přitom pálily v temeni. Byla k němu připoutaná kletbou a nehodlala mu za nic děkovat. „A postrčíš je i příště? A přes příště?“ povzdechla si. „V mém městě panují nepokoje a Horda neudělá nic, aby jim zabránila. Nepošlou mi lodě ani vojáky. Neudělají nic. Osud Zandalaru je v mých rukou, ale jak mohu svým lidem přinést blahobyť a mír, když mi nedůvěřují? Můj otec by věděl, co dělat. *Vždycky* věděl, co dělat. Nebo by možná jeho loa, Rezan, měl ještě lepší nápad.“

Ticho. Louče sykały a prskaly. Dole se za vzlínajícího lomozu zbroje a kroků vyměnila hlídka. Trollce město připadalo zlověstně nehluché. Jako její loa. Čekala rýpnutí, vtípek, nějaký posměšek, který by se zaryl do jejich pochyb jako nůž. Místo toho na ni jen zíral.

Bud' zešílela, nebo mu právě vážně zmizela jiskra z očí. Působil... potemněle. *Smutně.*

„Co?“ popíchla ho. „Nemáš co říct? Ani jedno úskočné slůvko? To se ti nepodobá, Bwonsamdi.“

Loa konečně zavrtěl hlavou a mlha kolem jeho nohou zhoustla. Kupila se kolem něj, dokud z něj nebylo vidět jen modrý plamen jeho očí. „Naše spojení je silné, královničko, ale tvého slouhu ze mě nedělá. Ducha tvého tatíka ti nepřivolám. Obávám se, že dnes v noci budeš na všechno sama.“